

Aranızdaki Yabancılar

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Mar. 12:29–31, Yas. 10:1–19, Mez. 146:5–10, Mat. 7:12, Yas. 27:19, Yak. 1:27–2:11.

HATIRLAMA METNİ: “Siz de yabancıları seveceksiniz. Çünkü Mısır’da siz de yabancıydınız” (Yasa’nın Tekrarı 10:19).

Geçen hafta okuduğumuz üzere, din bilgini “buyrukların en önemlisi hangisidir?” (Mar. 12:28) sorusunu sorduğunda, İsa ona Tanrı’nın tek olduğunu söyleyerek cevap verdi ve ardından şöyle dedi: “Tanrın Rab’bi bütün yüreğinle, bütün canıyla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin” (Mar. 12:30).

Ancak, İsa ardından, “ikincisi de şudur” (Mar. 12:31) diyerek din bilginin sormadığı bir şey hakkında konuşmaya devam etti. *Fakat İsa bunun ne kadar önemli olduğunu bilerek şöyle dedi: “Komşunu kendin gibi seveceksin.’ Bunlardan daha büyük buyruk yoktur” (Mar. 12:31).*

Bunlardan daha önemli buyruk yok mu? İsa, Tanrı’ya duyulan sevgiyle kişinin komşusuna duyduğu sevgiyi en önemli iki buyruk olarak birbiriyile ilişkilendirdi ve bu buyruklar hepsinin en önemlileriydi.

İsa burada da yeni bir şeyden, Yahudilerin daha önce duymadığı bir şeyden bahsetmiyordu. Aslında, O’nu her şeyden çok sevme çağrısı; Tanrı’ya olan sevgimizi ifade etmenin bir yolu olarak kişinin komşusunu ve diğer insanları sevmesi düşüncesi, evet, Yasa’nın Tekrarı kitabından alınmıştır.

*30 Ekim Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yüreklerinizi Sünnet Edin

Yasa'nın Tekrarı 9. bölümün devamı olan 10. bölüm temelde Tanrı'nın İsrail ile daha önce yapmış olduğu antlaşmanın tekrardan onaylanmasıdır. Aslında, bu kitabın büyük bölümü bir çeşit antlaşma yenilenmesidir. Yani, Horev'deki korkunç günahlarından, Musa'nın onları kısa bir süreliğine bırakmasının hemen ardından putperestliğe düşmelerinden sonra bile Rab'bin onlarla olan işi hâlâ bitmemiştir.

Yasa'nın Tekrarı 10:1-11 ayetlerini okuyun. Burada, Tanrı'nın halkının günahlarını bağışladığını, onlara ve babalarına verilen antlaşma sözünü yeniden tasdik ettiğini anlamamıza yardımcı olan ne oluyor?

Musa antlaşmanın bozulduğunun bir işareti olarak (*Yas. 32:19*) On Emir tabletlerini kırdı (*Yas. 9:17*). "Suçlarından ne kadar nefret ettiğini göstermek için taş levhaları yere attı, levhalar tüm halkın önünde kırıldı. Bu eylem, halk Allah'la antlaşmasını nasıl bozduysa, Allah'ın da onlarla antlaşmasını öyle bozduğunu simgeliyordu."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 320.

Bu nedenle, Tanrı'nın Musa'ya "öncekiler gibi" yeni taş levhalar kesmesini söylemesi ve onların üzerine ilk tabletlerde yazan sözleri yazması, Tanrı'nın halkı bağışlamış olduğunu ve bu olaydan sonra bile onlardan vazgeçmediğini göstermektedir.

Yasa'nın Tekrarı 10:14-16 [KM] ayetlerini okuyun. Tanrı onlara ne diyor? Rab'bin burada kullandığı tasvirlerin anlamı nedir?

Burada çeşitli tasvirler yapılmış: yüreklerin gulfesi, sert ense. Yine de mesele açık. Sünnet antlaşmanın bir işaretiydi, fakat sadece dıştan bir işaretti. Tanrı onların yüreklerini, yani zihinlerini, yakınlıklarını, sevgilerini istiyordu. Kalın enseli tasviri açıkça onların Rab'be itaat etmekteki gönülsüzlüklerinde ne kadar inatçı olduklarına işaret ediyordu. Temel olarak, burada ve başka yerlerde, Rab onlara bölünmüş sadakatlerinden vazgeçmelerini, tüm yürekleriyle ve tüm canlarıyla O'na hizmet etmelerini söylüyordu.

Rab'bin sizin günahlarınızı bağışladığı tüm zamanları düşünün. Bu O'nun lütfu hakkında size ne söylemeli?

Yabancıyı Sev

Musa bu ikazların ortasında şu duyuruda bulunuyor: “Gökler de, göklerin gökleri de, yeryüzü ve içindeki her şey Tanrınız RAB’bindir” (Yas. 10:14). Kutsal Kitap’ın başka yerlerinde de bulunan bu düşünce, Rab’bin egemenliğinin ne kadar güçlü bir ifadesidir: “RAB’bindir yeryüzü ve içindeki her şey, Dünya ve üzerinde yaşayanlar” (Mez. 24:1).

Yasa’nın Tekrarı 10:17-19 ayetlerini okuyun. Musa Rab hakkında burada da başka hangi duyuruda bulunuyor? Daha da önemlisi, bu duyurunun bir sonucu olarak Tanrı halkına neyi emrediyor?

Yahve sadece göğün ve yerin hükümdarı değildir, O ayrıca “tanrıların Tanrısı, rablerin Rabbi’dir” (Yas. 10:17). Bu başka, daha küçük tanrıların, putperestlerin tapındığı sözde tanrıların da var olduğu anlamına gelmiyor. Aksine, bu O’nun tek Tanrı olmaktan daha fazlası olduğunu söylemenin bir şeklidir. “Artık anlayın ki, ben, evet ben O’yum, Benden başka tanrı yoktur!” (Yas. 32:39) ifadesi, O’nun gökteki ya da yeryüzündeki gerçek ya da hayali tüm diğer güçler üzerindeki mutlak üstünlüğünü belirtmektedir.

Ayetler ayrıca “O kimseyi kayırmayan, rüşvet almayan, ulu, güçlü, heybetli Tanrı’dır” da diyor. Tüm bunlar büyük mesajın bir parçasıdır: Yahve sizin Tanrı’nızdır ve siz, O’nun halkı O’na itaat etmelisiniz.

Burada da ne kadar güçlü bir karşıtlık sunuluyor. Evet, Yahve tanrıların Tanrısı ve Rablerin Rabbi, yaratılışın Egemen hükümdarı ve sürdürücüsüdür (Kol. 1:16, 17), fakat O aynı zamanda yetimleri, dulları ve yabancıları da gözetmekte ve bunu onların mevcut durumdaki fiziksel ihtiyaçlarını gidererek göstermektedir. Bir serçe bile yere düşse bilen Tanrı (Mat. 10:29), toplumdan dışlanmış olanların içinde buldukları kötü durumu bilmektedir. Başka bir deyişle, Rab halka diyor ki: *Tamam, belki siz seçilmişsiniz, siz özelsiniz ve sizi seviyorum, ama aranızdaki muhtaç ve çaresizler de dabil olmak üzere başkalarını da seviyorum. Ve Ben nasıl onları seviyorsam siz de sevmelisiniz. Bu, sizin antlaşma yükümlülüklerinizden ve önemlilerinden birisidir.*

Mezmurlar 146:5-10 ayetlerini okuyun. Tanrı’nın burada söylediklerini yansıtan Mezmur’un mesajı nedir ve bu bugün Hristiyanlar olarak bizim için ne ifade etmelidir?

Çünkü Mısır'da Siz de Yabancıydınız

“Siz de yabancıları seveceksiniz. Çünkü Mısır'da siz de yabancıydınız” (Yas. 10:19). Burada eski İsrail'e verilen mesaj nedir? Aynı şekilde burada bizim için de hangi mesaj bulunmalıdır?

Yüzyıllar önce Rab İbrahim'e şöyle demişti: “Şunu iyi bil ki, senin soyun yabancı bir ülkede, gurbette yaşayacak. Dört yüz yıl kölelik edip baskı görecek” (Yar. 15:13; ayrıca Yar. 17:8, Elç. 13:17). Elbette tam olarak böyle oldu ve Mısır'dan Çıkış kitabının ilk bölümlerinde, kefaretlерinin (Çık. 15:13) ve kurtarışlarının (Çık. 14:13) etkileyici öyküsü, gelecek nesiller için Mesih İsa'da bize verilmiş olan kefaret ve kurtuluşun bir simgesi, bir örneği olarak yazıya döküldü. Rab bu ayette onların daha önce nerede olduklarını ve ne durumda olduklarını, yani başka bir ülkede yabancı olduklarını hatırlamalarını istiyor.

Diğer bir deyişle, toplumda fazlalık olduğunuzu, dışlandığınızı, hatta köle olduğunuzu, bu yüzden sizden daha güçlü olan, sizi istismar edebilen ve hatta çoğu kez bunu yapanların merhametine kalmış olduğunuzu hatırlayın. İsrail seçilmiş, Tanrı'nın çağırdığı, “kâhinler krallığı” (Çık. 19:6) bir ulus olmasına ve onlarla aralarındaki yabancılar arasında (özellikle dini hizmetler konusunda) bazı farklılıklar olmasına rağmen, iş “insan haklarına” geldiği zaman, yabancı, dul ve yetimlere, İsraililerin kendileri için bekleedikleri şekilde, aynı hakkaniyet ve adaletle davranılması gerekiyordu.

Matta 7:12 ayetini okuyun. Bu ayet Rab'bin eski İsrail'e aralarındaki zayıflara nasıl davranmaları gerektiği konusunda anlattıklarını ne şekilde özetlemektedir?

Kimsesizlere nasıl davranmaları gerektiği konusunda İsraililere yapılan bu uyarı, hiç bir anlamda, kimsesizlere bazı durumlarda hayvanlardan bile daha kötü davranılan eski dünyada bir standart değildi.

Fakat İsrail farklı olmalıydı, uluslara bir ışık olmalıydı. Ve evet, bu fark ibadet ettikleri Tanrı'da, O'na ibadet ediş biçimlerinde ve Tanrı'nın onlara vermiş olduğu bütünsel dini gerçek düzeninde bulunabilirdi.

Adil Yargıla

İmanlılar olarak, Tanrı'nın karakterini yansıtmaya çağırıyoruz. Pavlus şöyle yazmıştı, “Çocuklarım! Mesih sizde biçimleninceye dek sizin için yine doğum ağrısı çekiyorum” (Gal. 4:19). Nihayetinde bizler aslında “Tanrı'nın suretinde” (Yar. 1:27) yaratıldık, fakat bu suret daha sonra günah aracılığıyla bozuldu. Gördüğümüz gibi, Musa Tanrı'nın gücü ve büyüklüğü hakkında konuşurken, Tanrı'nın rüşvet almadığını ve O'nun zayıfları ve kimsesizleri gözettiğini de söylemişti. Tanrı bunu yapıyor; o halde biz de aynıını yapmalıyız.

Yasa'nın Tekrarı kitabından aşağıdaki ayetleri okuyun. Hepsinin ortak teması nedir?

Yas. 1:16 _____

Yas. 16:19 _____

Yas. 24:17 _____

Yas. 27:19 _____

Zayıfların, fakirlerin, kimsesizlerin çoğu insan mahkemesinde parası, gücü ve bağlantıları olanlarla aynı türden bir "adaleti" elde edemediği herkesçe bilinmektedir. Hangi ülke, hangi dönem, hangi kültür olduğu, anayasalarında, kanunlarında veya herhangi bir yerinde yüceltilen adalet ve eşitlik ilkelerinin çok değerli olması fark etmeksizin, bu gerçek değişmemektedir: Fakir, zayıf ve dışlanmış olan neredeyse hiçbir zaman diğerlerinin elde ettiği adaleti elde edemiyor.

Burada Rab'bin Bizzat söyledikleriyle ilgili çok dikkate değer olan budur. Her yerde bulunan bu adaletsizlik İsrail'de, Tanrı'nın halkı arasında, O'nu dünyaya tanıtmakla görevli olanların arasında olmamalıydı. Bir anlamda, modern çağdan bir ifade kullanmak gerekirse, Rab eski İsrail'de “kanun karşısında eşit adalet” olmasını istiyordu.

Ne var ki bu sadece bir hukuk içtihadı yapmaktan daha fazlasını gerekli kılıyordu. “Kutsal olun, çünkü ben Tanrınız RAB kutsalım” (Lev. 19:2). Evet, kimin gerçek Tanrı olduğunu biliyorlardı, doğru ibadet etme biçimlerine sahiptiler ve doğru türde sunular getiriyorlardı. Bunların hepsi tamamı. Ancak sonunda, aralarındaki zayıflara ve yoksullara kötü muamele ediyorlarsa, tüm bunların ne faydası olabilir? Rab İsrail'deki yoksullara ve muhtaçlara zulüm edenleri peygamberler aracılığıyla defalarca azarlamıştı. Bir yandan başkalarına kötü davranarak nasıl “kutsal” olabilirsiniz? Doğru dini törenlere ne kadar sıkı sıkıya bağlı olursanız olun, bunu yapamazsınız.

Amos 2:6; Amos 4:1; Amos 5:11; Yşa. 3:14, 15; Yşa. 10:1, 2 ve Yer. 2:34 ayetlerini okuyun. Peygamberler Rab'bin eski İsrail'i uyardığı konuları yansıtan neler söylüyorlar? Bu sözler bugün bize ne söylüyor?

Tanrı'nın Gözünde Temiz Dindarlık

Yasa'nın Tekrarı 24:10-15 ayetlerini okuyun. Burada, denetimimiz altındakilere nasıl davranmamız gerektiği konusunda hangi önemli ilkelerden bahsedilmektedir?

Yine, Rab'bin temel insan haysiyetine gösterdiği ilgiyi görüyoruz. Evet, birinin size bir borcu var ve geri alma zamanı geldi, ama kişiye biraz saygı gösterin, biraz itibar gösterin, olur mu? Onun evine zorla girip alacağınızı talep etmeyin. Bunun yerine dışarıda bekleyin, bırakın kendisi gelip size versin. Yasa'nın Tekrarı 24:12, 13 ayetleri, yoksul bir kişi giysisini size "rehin" olarak vermişse, en azından geceleyin onun içinde uyumasına izin vermelisiniz diyor. Diğer ayetler ise başkası için çalışan yoksullara, kolay ezilebilecek kişilere nasıl davranılması gerektiğini ele alıyor. Onları ezmeyin, çünkü Tanrı'nın gözünde bu bir günahır ve elbette O'nu kederlendirir. Yine, eğer İsrail bir tanık, yanlış, putperestliğe, kötülüğe ve günaha batmış bir dünyanın ortasında gerçek içinde yürüyen kutsal bir ulus olacaksa, elbette aralarındaki en zayıf ve en dışlanmış kişilere iyi davranmak zorunda olacaklardı. Aksi takdirde tanıklıkları hiçbir şey ifade etmezdi.

Yakup 1:27–2:11 ayetlerini okuyun. Yakup burada Rab'bin Yasa'nın Tekrarı kitabında halkına söylediklerini yansıtan ne söylüyor? Yakup'un aslında bu ayetlerde yoksullara kötü muameleyi On Emir ile ilişkilendirmesinin önemi nedir?

On Emir'deki hiçbir şey, *doğrudan* yoksul karşısında zengini üstün tutmakla ilgili olmasa da, bir yandan yasanın sözlerine sıkı sıkıya bağlı kalırken, öte yandan yoksullara veya muhtaçlara kötü muamele etmek, kişinin inanç ikrarını ve emirleri tutma iddiasını alay konusuna dönüştürür. Komşunu kendin gibi sevmek Tanrı'nın yasının en yüce ifadesidir ve bu günümüzde de Yakup'un zamanındaki veya Musa'nın Kutsal Toprakların sınırında bu sözleri İsrail'e söylediği zamandaki kadar mevcut gerçektir.

Yasayı uygulamayı ciddiye alan Yedinci Gün Adventistleri olarak, neden Yakup'un sözlerini ve Yasa'nın Tekrarı kitabının sözlerini ciddiye aldığımızdan da emin olmalıyız? Yakup kitabında okuduklarımız göz önüne alındığında, yasanın uygulanmasına olan inancımız neden aramızdaki yoksul ve muhtaçlara yardım etme kararlılığımızı güçlendirmelidir?

EK ÇALIŞMA: Davut ve Süleyman'ın hüküm sürdüğü dönemler gibi en iyi zamanlarda bile, İsrail ulusunun Tanrı tarafından bu kadar kutsanmış olmasına rağmen, aralarındaki yoksulları, çaresizleri ve dışlanmışları bu kadar ezmiş olduklarına inanmak zor.

“Yoksulu ezdiğiniz, ondan zorla buğday kopardığınız için, yaptığımız yontma taş evlerde oturmayacak, diktığınız güzel bağların şarabını içmeyeceksiniz. Çünkü isyanlarınızın çok, günahlarınızın sayısız olduğunu biliyorum, ey doğru kişiye baskı yapan, rüşvet alan, mahkemede mazlumun hakkını yiyenler!” (Amos 5:11, 12).

“RAB halkının ileri gelenleri ve önderleriyle davasını görecektir. Rab, Her Şeye Egemen RAB onlara diyor ki, ‘Bağları yiyip bitiren sizsiniz, evleriniz yoksullardan zorla aldığınız malla dolu’” (Ysa. 3:14).

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ İsraililerin Mısır'da “yabancı” olduklarını hatırlamaları gerekiyordu. Bu sebeple İsrail'deki yabancılara ve kimsesizlere, kendileri de kimsesizken onlara davranılmasını diledikleri gibi davranmaları gerekiyordu. Bu gerçek, müjdeyle, İsa'nın kanı aracılığıyla günahın köleliğinden kurtarıldığımız fikriyle nasıl ilişkilidir? İsa'nın bizim için yaptıkları neden ve hangi benzer yollarla başkalarına, özellikle de aramızdaki çaresizlere davranış biçimimizi etkilemelidir?
- ❷ Şunu düşünün. Doğru günde ibadet ediyor olabiliriz, ölüm, cehennem, canavarın işareti ve benzeri şeyler hakkındaki gerçeği de anlamış olabiliriz. Bu iyi. Ancak, bir değerlendirme yapmamız gerektiğinde, başkalarına kötü davranırsak, aramızdaki güçsüzleri ezip geçerse veya adaleti hakkaniyetli bir şekilde yerine getirmesek bu ne anlam ifade eder? Özellikle sahip olduğumuz gerçek nedeniyle, neden bir şekilde Tanrı'nın bizden istediği tek şeyin sadece gerçeği bilmemiz olduğunu düşünmemek için fazladan dikkatli olmalıyız? Bu neden bizim için tehlikeli bir olası tuzaktır?
- ❸ Genel anlamda "insan hakları" olarak adlandırılan şeyi anlamamıza yardımcı olmada inancımız nasıl bir işleve sahip olmalıdır?